

MIZSUR DÁNIEL

Nem kéne akkor kitalálnom történeteket

Azt kértem tőle, meséljen. Magáról akár,
vagy bármiről, ami eszébe jut.

*(1) A kövérek és a vidékiek
mennyivel szerencsésebbek. Ez lefogy, az hazamegy. És ha kövér is, vidéki is.
Mi szívjuk a port, a guanót
eltűrjük, naponta ég ki egy üzem, naponta
gondolunk vagy nem gondolunk a tudóinkra.
Én halhatatlan vagyok, a lerakódó
zsír eltüntethető kevés mozgással,
friss levegővel, avokádóval. Mérleg, eltelik egy hét,
kettő, mérleg. Szemmel látható
a változás. Ők visszautaznak, hazamennek.
Én is szeretek vonatozni. Megyek haza,
és gondolkodom sem kell nagyon, visz a lábam.*

*Ők vonatoznak, zakatol. A Badacsony alatt fut
a vonat, van hétvége, barátok az elemiből,
születli, loggián ebéd, rántott hús, saláta.
Háztáji. Kutya, macska, a három közül egy elkóborolt,
senki se látta.
Hegy, fa, part.
Én néha kitalálok magamnak betegségeket.
Méhnyakrák, pánikroham, palpitáció, bárcsak.
Én is megjavulhatnék akkor.*

*(2) A kötött pályát ezerszer inkább, mint a megjegyezhetetlen új útvonalakat és típusokat. Mire észbe kapok, a lassú expressz, és oda a régi szokásoknak.
Legalább a császár millenniumra szabott sárga ruhája ma is majdnem ugyanaz, de a fehér mész az alagutakban biztosan eredeti.
A vandálok csak az ezredforduló aljas*

kártevői, a zöld karókkal egy időben jelentek meg, azóta élősködnek a város testén.
 A külkerületekben vannak még macskaköves utak, ugyanaz a vonal rázza, a típus javításához meg elegendő egy franciakulcs, a megsemmisítéséhez viszont a páncélöklöl is kevés. Reformba fogni ezért nem is nagyon érdemes, a felújítás betervezett ütemes rendje vagy a rehabilitáció nyújtható a végtelenségig.
 Egymást érik a korszerűsítések, a típushiba viszont makacs. Nehéz lesz így eltüntetni azt, ami dübörög még a legnagyobb meglepetésre, múlna el szabvány szerint, de nem tud. Bár mindig előíráson túlira nyúlik az idő.

(2b) A rehabon én voltam a kibic. Nem műtét utáni, sem mozgásszervi. Nem mintha nem kerestem volna a bajt. Csak egy idő után mindenki felébred a vágy, hogy letegye a lantot, és egy időre szanatóriumba vonuljon. A város felett. Föl a Moszkvától. A faszor. A fagerendás fektetők, pagodák pavilonrendszerben, mind egy köré gondolva. Pulmo. Valami a mediterráneumból. Páternoszter mozgatja a bentlakásra ítélt populációt. Friss levegőn, hálóköntösben sétálva a parkban, ahol mellszobrok állítanak emléket a test megszállottjainak még a boldog békeidőkből. Megjárták Európát, Davost. Csak hogy szépen gyógyuljon a tüdő. Az egyetlen szerv, melynek környezet kell, óstölgyes. „Jól csak a tüdejével lát az ember” – mondta az egyik rutinos az elfekvőben: Morbus Hungaricus. Él még, csodára.
 A vizitek alakították a napomat, kis- és nagy. Reggel, délben, este. Hozzálassítottam járásomat a helyhez. Ha kellett, lassan lépkedtem a folyosón, kissé erőtlően, túlozva gyengén, mint akinek még hónapokat kell várnia, hogy megerősödjön.
 Éjjeli szekrényem fiókjában fél alma, keksz, műanyag evőeszközök. Gyümölcslé, amit máskor soha nem iszom. Ágyamból is úgy ültem fel, mint akiből elszívta az erőt a közeli beavatkozás.
 Hagytam, hogy lábamon kinőjön a szőr.
 Kibic voltam. Nem vártam, hogy befogadjanak. Pulmos populus. Nem vártam semmit.

(3) *Nem is próbálkozom történetekkel, főleg nem kitalálni őket. Nekem már lóttek. Így mesélem majd másnak, indoklásul meg annyit, hogy tetszettek volna jobban csinálni. Mondjuk nem kellett volna elereszteni a madarakat, akkor szólnának legalább madarokról, az eleségről, az együttélés mikéntjéről. Vagy nem túltenni a gyümölcsösökön, almások, eperföldek. És az anyám, meg az apám!... és még visszább, a jótevő nagyszülőkig, a családi legendáriumok, én meg átszellemült arccal hallgatnék, és az emlékek később majd a legváratlanabb pillanatokban kerülnek elő. De majd megkérdezem őket újra. Sokáig élnek természetesen.*

A családi ebéd után hosszan beszélgetnénk a szabadban, telve lennénk múlttal, jövővel. A székek lekerülnek a pincébe, fehér kovácsoltvasak.

Erre emlékeznek.

Vagy figyeltek volna jobban a családi habarcsra, és nem hallgatni a parancsra.

A felekezet legodaadóbb tagja lenne talán a nagyanyám, nagyapám órásmester vagy jogtudós.

Patinás emberek, nem lennének híján a történeteknek. A végén akár én.

Rászolgáltak a küzdelemre, és tanácsokkal látnak el.

Hogy miként ne, és forduljak hozzájuk a bajban.

Ha rám szólnak, összehúzómagam. Félnék, és élvezném, hogy tartok tőlük, mert rosszul csináltam.

Nem kéne akkor kitalálnom őket.

Nem kéne akkor kitalálnom történeteket sem.

(4) *Olyanokat mondott volna szíve szerint, hogy a tavasz eljött, csak egyszerűen, eljött a tavasz, és talán beleértette volna még, hogy és mindig az ébredő szagok, na, megint tökéletes káoszt hozott szagok, fények meg hőmérséklet zsenge káoszáat lehet, nem sikerült az előző éve, vagy csak úgy volt, most már kevesebb szíj feszíti, nem tudom, lila, sárga, bontott zöld, az más, a tavasz zöldje, és kert is van, kertje, ahol dohog, üdít, locsol, vádol, mit csináljon mást, szakura ideje ezen a keleten, rózsaszín, és fehérén a kőtörő ahogy beszélt, kitalálta azért mértékét a változásnak, ki mihez passzol, lassan eltalálta a saját helyét is, park zsong, a fehér nyár levelei rebegnek fonákon*

*majd nyáron a parton leginkább, a fürdőzés előszelében,
vult, úgy látszik, mihez mérnie, már nem volt fiatal,
pont a köztesben, ahol felbukik, amin
el lehet bukni a nyugodt éveket,
séta, csak úgy, fű esése, szálait lefekteti a földre a szél, az milyen
bár addig hasonlítgatott, hiányolt, számolta az éveket,
nő, burjánzik, még az erkélyen is kicsiben, az évelők
lám, hogy magukra találhatnak, maguktól, kinek
míg észre nem vette, talán azt számolja, gyűjtögeti az érveket,
hogy mióta nem szabad,
mióta bomlik ugyanúgy, mióta nem változott
hogy minden ugyanúgy, szinte egy csapásra
mert irigyli,
képzeletével pótolja,
és ha kell, kitalálja akár,
(ahelyett, hogy)
ami előtte van, vagy lehetne egykönnyen;
csak sokat beszélt, aztán elhallgatott.*

